



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 139/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť PaedDr. M. U., bytom P., pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 2, 3 a 4 v spojení s čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b), čl. 37 ods. 2, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 26 Listiny základných práv a slobôd rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 73/04-166 zo 7. septembra 2004 a č. k. 17 Co 142/05-202 z 3. augusta 2005, ako aj postupom tohto súdu v im predchádzajúcich odvolacích konaniach, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť PaedDr. M. U. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2006 doručená sťažnosť PaedDr. M. U., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 2, 3 a 4 v spojení s čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b), čl. 37 ods. 2, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13,

čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 26 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 73/04-166 zo 7. septembra 2004 (ďalej aj „rozsudok zo 7. septembra 2004“) a č. k. 17 Co 142/05-202 z 3. augusta 2005 (ďalej aj „rozsudok z 3. augusta 2005“), ako aj postupom tohto súdu v im predchádzajúcich odvolacích konaniach.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 2. januára 2001 podala Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru smerujúcu proti SOU strojárskeho, P. (ďalej len „žalovaný“). Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 2/01-99 z 18. februára 2003 žalobu sťažovateľky zamietol a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania krajský súd uznesením č. k. 17 Co 99/03-115 z 2. septembra 2003 rozsudok okresného súdu z 18. februára 2003 zrušil a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd po doplnení dokazovania v uvedenej veci vyniesol 9. decembra 2003 rozsudok č. k. 4 C 2/01-132 (ďalej aj „rozsudok z 9. decembra 2003“), ktorým určil, že rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou danou sťažovateľke je neplatné a že pracovný pomer i naďalej trvá. Krajský súd podľa sťažovateľky „*kontroverzným*“ rozsudkom zo 7. septembra 2004 rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2003 zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľka v uvedenej veci podala následne 25. októbra 2004 dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 224/2004 z 28. apríla 2005, ktorým bol rozsudok krajského súdu zo 7. septembra 2004 zrušený a vec bola tomuto súdu vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľke bolo toto rozhodnutie najvyššieho súdu doručené 15. júna 2005. Podaním z 8. augusta 2005 sťažovateľka podala na krajský súd opätovný návrh, v ktorom požiadala o potvrdenie rozsudku okresného súdu z 9. decembra 2003 odvolacím súdom.

Krajský súd rozsudkom z 3. augusta 2005 rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2003 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Sťažnosťou z 22. septembra 2005 adresovanou najvyššiemu súdu sťažovateľka *"protestovala"* proti rozsudku krajského súdu z 3. augusta 2005, ktorý podľa jej názoru týmto rozhodnutím porušil princíp viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom najvyššieho súdu ako súdu vyššieho stupňa. Uvedené podanie bolo 4. októbra 2005 postúpené krajskému súdu. Predseda krajského súdu následne 19. októbra 2005 sťažnosť sťažovateľky zamietol ako neprípustnú.

Podľa sťažovateľky rozsudky krajského súdu zo 7. septembra 2004 a z 3. augusta 2005 *„mimoriadne závažným spôsobom porušujú nielen ústavné princípy“*, ale aj jej základné práva a slobody zaručené ústavou a práva zaručené dohovorom.

Krajský súd ako *„sekundárny (...) porušovateľ ústavných práv sťažovateľky“* jej podľa nej svojím postupom odňal právo na prácu zaručené v čl. 35 ods. 3 ústavy v rozpore s čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, obmedzil jej právo v rozpore s čl. 13 ods. 2 ústavy a čl. 17 dohovoru, porušil jej právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušil jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, právo na preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných ľudských práv a slobôd zaručené v čl. 46 ods. 2 ústavy korešpondujúce podľa nej s čl. 13 dohovoru zaručujúcim právo na účinný opravný prostriedok. Krajský súd jej taktiež spôsobil ujmu na právach v zmysle čl. 12 ods. 4 ústavy, pretože *„tvrdosijne a neústupčivo uplatňuje už 7 rokov svoje základné práva a slobody (aj v inej veci)“*, ako aj preto, že ju nechránil podľa čl. 36 písm. b) ústavy proti svojvoľnému prepusteniu zo zamestnania, neposkytol jej ochranu ako žene, ktorá má právo na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky podľa čl. 38 ods. 1 ústavy, neposkytol jej ochranu ani ako osobe zdravotne

postihnutej, ktorá má právo podľa čl. 38 ods. 2 ústavy na osobitnú ochranu v pracovných vzťahoch, a ani ako predsedníčke odborovej organizácie.

Skutkové a právne pochybenia krajského súdu, ku ktorým došlo v rozsudku zo 7. septembra 2004 a aj v rozsudku z 3. augusta 2005, sú podľa sťažovateľky z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Vyvodené závery odvolacieho súdu sú nedôvodné, navyše v merite veci rozporné s názorom dovolacieho súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti taktiež namietala, že na pojednávaní konanom 7. septembra 2004 „(...) nedostala na obhajobu svojho práva ani taký časový priestor ako žalovaný pán riaditeľ, ktorý bol pre svoju zaneprázdnenosť z pojednávania predčasne uvoľnený. Z tohto dôvodu pred odvolacím súdom nemohlo dôjsť ani ku konfrontačnému rozhovoru (sťažovateľka – žalovaný zamestnávateľ)“. Krajský súd ako súd odvolací podľa sťažovateľky ani nezohľadnil skutočnosť, že žalovaný zmeškal lehotu danú mu okresným súdom na doplnenie dôvodov odvolania pod následkom zastavenia konania.

Krajský súd svojím rozsudkom z 3. augusta 2005 podľa nej len „pokračuje v šikanovaní a v diskriminácii sťažovateľky“ a jeho vynesením krajský súd len „zrušil jej právo na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote i právo na účinný opravný prostriedok“.

Skutkové a právne pochybenia krajského súdu dosiahli podľa sťažovateľky takú intenzitu, že ich dôsledkom bolo a je porušenie nielen ústavných noriem, princípov, ale aj ústavou chránených hodnôt a práv sťažovateľky, ba i ľudských práv a základných slobôd chránených dohovorom.

Následok týchto závažných procesnoprávných pochybení krajského súdu „pôsobí neúmerne dlho“ a drasticky zasahuje do rodinných vzťahov, manželského života aj zdravotného stavu sťažovateľky.

Podľa sťažovateľky je rozhodnutie krajského súdu z 3. augusta 2005 „*účelové a cielené*“, pričom žalovaný zámernými priet'ahmi v tomto konaní získava čas i možnosť v novom odvolacom konaní opätovne uspieť v predmetnej veci. Tento sťažovateľkin názor potvrdzuje skutočnosť, že krajský súd ponechal podľa nej bez povšimnutia jej dve nové podania v uvedenej veci (podanie z 21. júna 2005 a 8. augusta 2005), v ktorých sťažovateľka požiadala o zastavenie odvolacieho konania a potvrdenie rozsudku okresného súdu z 9. decembra 2003, ako aj skutočnosť, že krajský súd podľa nej ignoruje jej sťažnosť z 22. septembra 2005 adresovanú najvyššiemu súdu, ktorú predseda krajského súdu zamietol ako neprípustnú.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd v rámci konania pred ústavným súdom preskúmal postupy a rozhodnutia krajského súdu (rozsudok zo 7. septembra 2004 a rozsudok z 3. augusta 2005), posúdil neústavnosť konania a rozhodovania krajského súdu, skontroloval, či krajský súd chránil zákonnosť a ústavnosť a či ním vyведенé právne závery v jeho rozhodnutiach nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a sú zlučiteľné s ústavou a medzinárodnými zmluvami, aby individuálne posúdil oprávnenosť a dôvodnosť sťažovateľkinej sťažnosti a konštatoval porušenie princípov obsiahnutých v čl. 12 a čl. 13 ústavy v spojitosti s namietanými porušeniami základných práv a slobôd upravenými v druhom a siedmom oddiele ústavy korešpondujúcimi s ľudskými právami a základnými slobodami chránenými dohovorom, ako aj aby posúdil priet'ahy v konaní ako celok.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že podľa jej názoru krajský súd mohol uvedenú vec - pracovnoprávny spor - právoplatne rozhodnúť už začiatkom roku 2004, a v takomto prípade by podľa nej táto dĺžka konania zodpovedala predmetu tohto konania, t. j. skutkovej i právnej povahe tejto veci a i zvyklostiam všeobecných súdov.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že:

1. rozsudok zo 7. septembra 2004, ako aj rozsudok z 3. augusta 2005 je v rozpore s ustanovením čl. 3 základných zásad Zákonníka práce ako aj so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 387/1996 Z. z. o zamestnanosti v znení neskorších predpisov a s čl. 26 listiny,

2. rozsudok z 3. augusta 2005 sa odchyľuje v merite veci od právneho názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sp. zn. 1 Cdo 224/04 z 25. apríla 2005,

3. krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 73/04 i v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 142/05 porušil ústavné princípy obsiahnuté v čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a v čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy v spojení s jej právom na prácu podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, s právom domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy korešpondujúcim s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, s právom na rovnosť v konaní zaručeným v čl. 47 ods. 3 ústavy, s právom na preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd zaručených v čl. 46 ods. 2 ústavy, s právom na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu z práce a diskriminácii v zamestnaní zaručeným v čl. 36 písm. b), čl. 38 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 37 ods. 2 ústavy, s právom na účinný prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom zaručeným v čl. 13 dohovoru, s právom užívať práva a slobody bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode zaručeným v čl. 14 dohovoru a so zákazom zneužitia práv zaručeným v čl. 17 dohovoru,

4. rozsudok krajského súdu z 3. augusta 2005 sa zrušuje,

5. krajskému súdu zakázal pokračovať v porušovaní ústavnoprávných zásad, základných práv a slobôd, ľudských práv a základných slobôd,

6. krajskému súdu prikázal obnoviť stav pred porušením ústavných práv a ľudských práv a základných slobôd (stav pred vynesením rozsudku z 3. augusta 2005),

7. pridelil predmetnú vec na prejednanie a právoplatné rozhodnutie o nej inému krajskému súdu a

8. priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie za porušenie jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vo výške od 105 000 Sk do 200 000 Sk a za

porušenie jej ďalších práv vo výške od 300 000 Sk do 500 000 Sk, ako aj za ujmu na zdraví, ktorú bližšie nevyčíslila.

Sťažovateľka v rámci svojej sťažnosti taktiež požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a k svojej sťažnosti taktiež pripojila návrh na vylúčenie sudcov krajského súdu z prejednávania a rozhodnutia predmetnej veci z dôvodu ich predpojatosti.

## II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 2, 3 a 4 v spojení s čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b) , čl. 37 ods. 2,

čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a základného práva podľa čl. 26 listiny rozsudkami krajského súdu č. k. 17 Co 73/04-166 zo 7. septembra 2004 a č. k. 17 Co 142/05-202 z 3. augusta 2005, ako aj postupom tohto súdu v im predchádzajúcich odvolacích konaniach. K porušeniu uvedených sťažovateľkiných práv malo v predmetných konaniach dôjsť v dôsledku skutkových a procesných pochybení krajského súdu.

**A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 2, 3 a 4 v spojení s čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b), čl. 37 ods. 2, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru a základného práva podľa čl. 26 listiny**

Podľa ústavného súdu zistenie, či v predmetnej veci došlo k porušeniu sťažovateľkiných práv v dôsledku, podľa jej názoru, nezákonnej výpovede zo strany žalovaného, je vzhľadom na prebiehajúce konanie v právomoci všeobecného súdu. Sťažovateľka má v prebiehajúcom konaní v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinné opravné prostriedky, ktorými môže dosiahnuť odstránenie skutkových a právnych pochybení súdu, resp. ktorými si môže svoje práva v uvedenom konaní chrániť. Ústavný súd sa teda bude môcť zaoberať prípadným vyslovením porušenia označených práv sťažovateľky až po právoplatnom rozhodnutí všeobecného súdu, v ktorom budú ustálené skutkové zistenia a právne závery v tejto veci.

Vo vzťahu k rozsudku zo 7. septembra 2004 ústavný súd navyše poznamenáva, že sťažovateľka už ochranu svojich práv v tomto konaní dosiahla prostredníctvom využitia účinného opravného prostriedku (dovolania), v dôsledku ktorého bol tento rozsudok rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 224/2004 z 28. apríla 2005 zrušený.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), nie je vo vzťahu k predmetnému konaniu daná právomoc ústavného súdu.

Sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ústavný súd preto pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

**B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.**

Z obsahu sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že táto v časti, v ktorej namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, smeruje proti krajskému súdu. Táto skutočnosť je zrejmá predovšetkým z vymedzenia odporcov v úvode sťažnosti sťažovateľky, ako aj zo samotného petitu sťažnosti.

Vychádzajúc z petitu sťažnosti a prihliadajúc aj na dôvody sťažnosti, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posudzoval, či konanie krajského súdu ako celok vo veci sťažovateľky (t. j. jednotlivé obdobia, keď vo veci konal a rozhodoval) by mohlo byť eventuálne v konaní vo veci samej (po prijatí na ďalšie konanie) posúdené ako porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd v predmetnej veci konal a rozhodoval v troch prípadoch.

Dňa 29. mája 2003 bol spisový materiál v uvedenej veci doručený krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní podanom sťažovateľkou proti rozsudku okresného súdu z 18. februára 2003. Na pojednávaní konanom 2. septembra 2003 krajský súd uznesením č. k. 17 Co 99/03-115 zrušil rozsudok okresného súdu z 18. februára 2003 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Okresnému súdu bol následne spis v tejto veci doručený 2. októbra 2003.

Po druhýkrát bol spisový materiál v tejto veci doručený krajskému súdu 31. marca 2004 na základe odvolania podaného žalovaným proti rozsudku okresného súdu z 9. decembra 2003. Po zabezpečení listinných dôkazov krajský súd 7. septembra 2004 na pojednávaní rozsudkom č. k. 17 Co 73/04-166 rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2003 zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Spis v tejto veci bol okresnému súdu doručený späť 4. októbra 2004.

Dňa 4. júla 2005 bol spis v tejto veci opätovne doručený krajskému súdu, pretože najvyšší súdu na základe dovolania podaného sťažovateľkou rozsudkom sp. zn. 1 Cdo 224/2004 z 28. apríla 2005 zrušil rozsudok krajského súdu zo 7. septembra 2004 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 17 Co 142/05-202 z 3. augusta 2005 rozsudok okresného súdu z 9. decembra 2003 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Spis v tejto veci bol okresnému súdu doručený 18. augusta 2005.

Ústavný súd z uvedených skutočností zistil, že konanie krajského súdu ako celok, vzhľadom na jeho celkovú dobu a okolnosti, za ktorých prebiehalo, nevykazuje znaky zbytočných prieťahov alebo neprimeranej lehoty, a preto nemohlo porušiť práva sťažovateľky zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažnosť sťažovateľky v tejto časti bolo preto potrebné odmietnuť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

### **C K návrhu na vylúčenie sudcov krajského súdu**

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požiadala ústavný súd, aby rozhodol o vylúčení sudcov krajského súdu z prejednávania a rozhodnutia v uvedenej veci z dôvodu ich predpojatosti.

Podľa § 16 OSP o procesnom práve účastníka konania podať vo svojej veci námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 OSP, rozhoduje nadriadený všeobecný súd.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nemá dostatok právomoci na prerokovanie a rozhodnutie tohto návrhu sťažovateľky, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietnuť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a vzhľadom na túto skutočnosť bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o jej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006